

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 1. april 1992 af House of Lords i sagen Owens Bank Limited mod Fulvio Bracco m.fl.

(Sag C-129/92)

(92/C 146/07)

Ved kendelse afsagt den 1. april 1992 har House of Lords i sagen Owens Bank Limited mod Fulvio Bracco m.fl. forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Finder Bruxelles-konventionen af 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (1968-konventionen), anvendelse på sager eller stridsspørgsmål i sager, der anlægges i kontraherende stater med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse af ikke-kontraherende staters retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager?
2. Finder 1968-konventionens artikel 21, 22 og 23 eller en af disse bestemmelser anvendelse på sager eller stridsspørgsmål i sager, som anlægges i flere kontraherende stater med henblik på fuldbyrdelse af en dom, der er afsagt i en ikke-kontraherende stat?
3. Såfremt en ret i en kontraherende stat kan udsætte en sag, der omfattes af 1968-konventionen, under henvisning til litis pendens, hvilke fællesskabsretlige principper skal en national ret da anvende, når den skal tage stilling til, om sagen skal udsættes ved den nationale ret, ved hvilken sagen sidst er anlagt?

Appel iværksat den 28. april 1992 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 26. februar 1992 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-17, T-21 og T-25/89, Augusto Brazelli Lualdi m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-136/92 P)

(92/C 146/08)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. april 1992 iværksat appel af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved advokaterne Gianluigi Valsesia og Lucio Gussetti, Kommissionens Juridiske

Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Dr. Roberto Hayder, Centre Wagner, Kirchberg, til prøvelse af dom afsagt den 26. februar 1992 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-17, T-21 og T-25/89, Augusto Brazelli Lualdi m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- ophævelse af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i de forenede sager T-17, T-21 og T-25/89, for så vidt som Kommissionen deri dømmes til at »((betale)) sagsøgerne erstatning for det tab, som de har lidt ved opgørelsen af deres lønefterbetalinger på grund af det tab af købekraft, som har påvirket disse mellem den 1. januar 1984 og november 1988«
- appellantens påstand for Retten i Første Instans tages til følge, og der afsiges frifindelsesdom
- afgørelse om sagens omkostninger træffes i overensstemmelse med de herom gældende bestemmelser.

Anbringender og væsentligste argumenter:

- fejlagtig fortolkning af fællesskabsretten, for så vidt angår morarenter og renter til købekraftsudligning: Da der ikke findes en særlig af fællesskabslovgiver udstedt bestemmelse, har Domstolen i sin praksis fastlagt en fællesskabsordning *sui generis* med henblik på fastsættelse af det beløb, en ansat kan kræve i erstatning for den skade, der er forvoldt ham ved forsinket udbetaling af beløb, han har krav på i tilfælde af forsinkelse som følge af en uacceptabel langsommelighed fra institutionskontorenes side. Da Domstolen således har udvidet begrebet morarenter i snæver forstand, er der ikke grundlag for at antage, at det rentebegreb, den hermed har defineret — og som svarer til princippet om renter efter loven, der finder anvendelse i medlemsstaterne — ikke som en del af den effektivt oppebårne rente ud over »det naturlige pengeafkast« omfatter en del af pengeforringelsen og dermed tager højde for prisudviklingen i hele Fællesskabet.

Der kan slet ikke tales om en fast praksis med hensyn til princippet om og reglerne for udbetaling af såkaldte købekraftsudligningsrenter, og der kan navnlig ikke tales om en praksis, som kan danne grundlag for en opskrivning på grundlag af leveomkostninger af beløb til efterbetaling af løn